У хмарку закохалися дерева,
В ріці втопився зорянистий ківш.
Ну чисто діти – ці дощі червневі!
То плач, то сміх – усе упереміж…

То зграйкою, то гоном по столиці,
Шаленим дзвоном звільнених стихій…
Жене важку зелену колісницю
Пронизливий холодний буревій.

Та літня буря стрімко відкружляє.
Найбільше лихо – в когось зірве дах.
Відклекотіло. Було і немає,
Лише калюжі та дитячий страх.

Притулишся до стовбура каштану,
До блискавки огненної струни,
Це — виклик, це — розрив і випадання
У світлоносні кола таїни,

Де кожен наодинці із грозою
В невидимій для світу боротьбі.
У цій завії борешся з собою,
І програєш достоту лиш собі.

А вже ті рани час не залікує,
Та зрештою не знатиме ніхто
Із ким, із чим затято так воюєш
На темному безлюдному плато.

Бо сонце сяє — вічне коливання,
І міста здвиг в томливій суєті…
І хто кого? Тяжке протистояння
Зневірі. На вітрах. На самоті…

Наталя Дзюбенко-Мейс